

ПЕРЕДПЛАТА на „РУСЛАНА“
виносить: в Австрії:
на цілий рік . . . . . 24 К
на пів року . . . . . 12 К
на чверть року . . . . . 6 К
на місяць . . . . . 2 К

За границею:

на цілий рік: зі щоденною ви-
силкою 7 доларів або 14 рублів;
з висилкою двічі в тижні 6 до-
ларів або 12 рублів; з висилкою
що сутки 5 доларів або 10 руб.
Поодиноке число по 10 сотиків.

Телефон Редакції ч. 1484.

Кonto почт. щадниці ч. 98.704.

РУСЛАН

християнсько-сусільний днівник.

„Вирвеш ми очі і душу ми вирвеш: а не возьмеш милості і віри не возьмеш,
бо руске ми серце і віра руска“. — З Русланових поальмів М. Шашкевича.

Всепольська манія великоності.

„Mamy wady, których pozbyć się nie umiem“ — сказав недавно тому один з менших кортковоріх польських політиків. Ой „mamy wady, mamy“, а одною з тих відвічних неправильних — се манія великоності.

Бідним „політикам“ зі „Slow-a polsk-o-go“ не може вибітись з голови, що часи „Bolesława Chrobrego“ і „Władysława Jagieły“ се зовсім інші часи від винішніх: „Głębnińskiego lekkomyślnego“ або й „Grabskiego narwego“...

Велика що до обшару Польща „od morza“ все їм закручує голову і їм все ще здається, що Польща та, як і давніше може зі стовпців „Slow-a polsk-o-go“ відгивати на арені політичній Європи велику ролю, в важких справах забирати голос, розбивати держави (vide німецьку, а в разі потреби й австрійську), заключати союзи (vide „przymierze polsko-francuskie“) і т. і.

Гіркі, тяжкі і кроваві заводи з літа 1830/1 i 1863-ого ні на хвилю не вилічили їх із тих хоробливих маній. „Polskie morze“ все ще усміхається. „Polska“ на Україні і Литві, на „Шлеску“ і Буковині (!) все для них єствуює, а все нові і нові видані „map ziem polskich“ вказують найлучше на всепольську дитиність і неправильність.

До таких правдивим патріотам прихід, а іншим чи не комічних обявів великоманії належало б зачислити їй недавно оголошений „Slowo-m polsk-ym“ анкету в справі взаємних відносин між „Polską“ (!) а Франциєю!

„Polska“ а Франція...

Чи може бути щось між ними спільного?

Між Польщею, котра нині не є державою, а роздерта на три, а як деякі хотять, на чотири (четверта в Америці), а як ще даліше їдуть на п'ять (Холмска) частий, нині може справду розвиватись лише під скіптом Габсбургів, а Франциєю, котра все лиши для себе всю робила, а ніколи для других — хотят би для Польщі, котра в іншіх чатах

сах тим менше би зробила, звязана зі своїм „союзником“ політичним Росією, найбільшим гнобителем і ворогом Польщі!

Отже?

Хиба тільки спільнота, що монахи з „Cluny“ перші внесли до того, ще варварського краю съвітло правди і науки, що польська літопись зачиняється від Гальля, що Кохановський в Парижі під впливом Ронсарда став польським поетом і таким способом Франція властиво побудила польську літературу до висшого життя, що кождий з більших духів Франції находив в Польщі читателів, обожателів, імітаторів і ентузіастів, що польський театр взорувався лише на авторах французьких і то.., не найлучших, що критика польська доперла за взором французьким становула на висоті правдивої критики, що дальніше ціла доба польської поезії як і польська драма розвигася в Парижі, що вкінці саме під небом французьким вітворились найлучші твори Поляків, котрі їм в літературному съвіті виробили почетне місце.

А впрочому?.. Нічого!

Розписуючи загдану анкету польсько-французьку, аранжери всепольського табору цілком чого іншого сподівалися від сего, що випало.

З французької сторони могли они справді надійтись, що відповіді вивадуть після їх думки і волі, бож Француз — се уособлене добро виховання, приличності і ввічливості. А тимчасом подекуди таке повиходило, що й дивувався ся їх надмірні широти.., а може.., се вже занадто велике легковажене зализаючогося приятеля, котрого більша частина погибає у кітках політичного союзника півночі!

Не пишу се на вітер — а маю певні підстави.

Бо љак можна інакше виобразити собі таку відповідь:

35. Pierre de Nolhac

konserwator Muzeum w Wersalu.

Szanowny Panie. Brak mi czasu, aby odpowieǳieć na zapytanie, jakie mi Pan stawia...

I no ще в однім реченьку з комплімента-ми кінчить:

„Zechce Pan wybaczyć krótką moją od-
powiedź i przyjąć wyrazy poważania.

P. de Nolhac.“

(Диви: „Slowo polskie“ Nr. 367. Rok XVII. str. 2.)

Що до мене особисто — я дуже вдоволі з тої анкети.. Все прецінь мені відавалось, що ми Українці уже в Європі послідні, що ми одинокий народ, про котрого ще в західній Європі не мають так докладного поняття.. А тимчасом? Тимчасом по анкеті знайшов ся „socius doloris“! і з відповіді на Rena Johanneta, управителя відділу заграничної політики в часописі „La Croix“ довідується, що: „Należy przyznać, że Francuzi nie wiedzą nawet często, czem jest Polska, nie znają historyi bolesnej“ і т. д. і що „One gda jeszzcze zaprzywatym o mnie, czy Polacy mówią rogoysku?“ (Диви: „Slowo polskie“ Nr. 357. Rok XVII. str. 1.).

Ну, отвертість така — то розумію. Та ще більшу отвертість показав Andre Cheradame, котрого відповідь треба навести, бо она зачіпає й нас.

Згаданий Andre Cheradame зазначивши, що діється між Поляками, сипле дальше ось такі науки всепольським політикам: (Річ природна, знов наводжу польське толковання зі „Slowa polsko-go“).

„Co się tyczy spraw politycznych, zakres ich jest o wiele bardziej drażliwy i to nietylko dlatego, że istnieje porozumienie między Francją a Rosją, ale także ponieważ w jednej z dzielnic Polski, nie znajdującej się nawet pod panowaniem rosyjskim, w Galicji n. p. niezmiernie jest trudno dla cudzoziemca podjąć jakąkolwiek pracę polityczną bezstronnie. Mogłem o tem zdać sobie sprawę osobiście, kiedy się udało na miejsce, aby zbadać sprawę ruską. Owoż wystarczy fakt, że przed tą podróżą, opiera-gajac się na uprzednio przeprowadzonej ankcie, napisałem, iż Polacy wedle mnie, a i teraz jest to

jeszcze moje zdanie, nie mają racji i we wszystkich szczegółach sprawy ruskich, wystarczył ten fakt, powtarzam, aby we Lwowie przedstawiło mnie jako zagorzalego wroga Polski!

Kiedy w listopadzie 1911. r. przez to miasto przejeżdżałem, niemal wszystkie dzienniki polskie podały ту samą notatkę: „P. Cheradame, wielki wróg Polski, przyjechał do Lwowa!“ Owóz, визнайе діправи, ще ten факт nietylko mnie zmartwił, ale і зразів... Сядзе jednak ще ти симпатіє, jakіе має dla слушнощі згадані Polaków, поданих са-го місцевого cara, nie mogą mi przeszkodzić w zachowaniu uprzejmowej swobody w ocenie spraw polskiej i ruskiej w Galicyi. Żyzeniem więc моим... aby nasi przyjaciele-Polacy lepiej szanowali незалежność sądu нiewielu Francuzów, котрі udają się do Polski, (?) aby badać stan spraw na miejscu; niechaj prostują і критикують błędy видocne — będzie to doskonałe — ale niechaj nie гневя-ja się з powodu pewnych zastrzeżeń і pewnych sędziów, jakіе факти на руках кажdemu уміслowi scisłe myślaczemu!“

Ratyz 26. października 1911.

Andri Cheradame.

(Диви: „Slowo Polskie“ Nr. 357. Rok XVII. str. 2.)

Чи ще дальше писати?..

Думаю, що не потрібне.. Та љак самі інші польські часописи будуть збувають сю „анкету“ мовчанкою, будто як „Gazeta wieczorna“ зберігають всепольський запал і зимною водою змивають занадто горячі голови редакторів „Slowa polsko-go“ довгими передовицями в події: „Zbyteczna ciekawosć!“ (Диви: „Gazeta wieczorna“ Nr. 814. Rok II. str. 1. i 2.).

Правда то іронія судьби, що замість довідати ся, як томлені тою анкетою Французи задивлюють ся на саму справу польсько-французького зближення, аранжери анкети довідалися лише о сім, о чим давно вже сами

Добича.

Жінка не давала Михайлова спокою, щоби ішов до міста, де грабили жідів.

— Діти з голоду пухнуть, а ти нічо. Бу-
деш видів, що потоплю того, як песьята.

— На злодія ти мене рихтуш?

— Чогось на злодія! Он, які господарі ходять, тай не злодій. Останній раз говорю тобі — йди!

Глянув Михайло на семеро того дробу, що по обійстю голодне і голе ширило, привязав би як до ціпивна, щоби на плечах не телепав ся, закинув на рамя, іде.

— Дав Бог діти, а не дав на діти — не моя вина.

Як переходив панський лан, широкий, мов море, у серцю почув вільств. „Одному за богато, а другому нічо. То так повинно бути? Буду бив..“ Але колоски пшениці лапали его за ноги, як би спинити хотіли і шепотіли: „гріх!“ Михайло, боявся гріха. „Нічо не маю — говорив нераз перед людьми — лиш чисту совість“ — тенер і тую чисту совість втратити. Бідному — то хиба не жити на съвіті. — От, як би так, у якій сплюндрованій жидівській хаті знайти в пятдесят, або й сто карбованців, то було би, але! Накупив би харчів, жінці принес би хустку, тай спокій..

Ще до міста було далеко, як в очах по-

чув дим. „Палять“ подумав собі і душу его обхопила тревога. „Може добре невинних людій ріжуть, діти кривдять, гріх непростимий творять..“ Михайло любив дітей і уявляв собі, що ся его сироти лишаються ся без родичів на поталу судьбы.

Страх!

Хотів вертати, але пригадав собі жінчині слова: „потоплю того, як песьята“ — і злякав ся. „Хто єї знає? — може і потопить. Жінки не збагнеш..“ А дим чим раз дошкільний гриз его в очи. Ніби, хто кабана перед Великоднем смалив, вібі десь молоко звігло, одіж тліє, мерва курить ся. Мужик вражливий на пожежу, не годен на неї дивити ся спокійно. „Добре, що день, бо вночі огонь, як пекло. Червоні язики то повзуть по землі, то до неба, як змії з сикотом піднімаються ся, а народ заводить, а дзвони бьють..“ Добре, що тепер день!

А всеж таки до міста не спішив ся. Де здібав трохи якого холоду, які зеленої мураві, сідаю, щоби припочати. „Алех смалить — вспокоював себе, — в таку спеку йти, то гірше, як переліг орати“.

Сидячи, глядів зі смутком перед себе, а серце било ся у груди, як в жмени птах.

— І йти — не добре, і не піти зле. Бі-

дному, то хиба стрічок і галузя. Тыфу!

— Зобачиш, що потоплю того, як пе-

сята — летіли до него через панські лані жінчині недобре слова.. Зривав ся затревожений і гонив.

Які копоти, які дими, які хмарі! В димах ластівки літають. Боятъ ся о своїй гнізді. Над містом гул. Злість і розпуха щипили ся з собою і вилюють. Голос під небо йде — Бога хоче збудити.. Михайло бачить і тих, що були і тих, що з жахом у вибалуваних очах безтакою боронять ся, тревожно кидають собою на всі стороны і падуть між бебехами і бамбетлями.

— Втікати від того пекла, втікати на край съвіта! — думав Михайло, та спиняли єго зловісні жінчині слова: „потоплю того, як песьята“.. Ішов.

Коли доволік ся до міста, було по всім. З якоюсь поганою воїцюкою співанкою на устах машерували громилами обвантажені чужим добром у сусідні місточко. За ними йшов проклін. Погуляли „печаливі оборонці вітчизни“ — погуляли. Нема що й казати.. Повибивані вікна, поточені двері. Перед хатами сторчати — поровбивані ліжка, столи, скрині. Непевно і тревожно, хоті нема чого бояти ся, крадеть ся Михайло брудно маломісточко-вою улицею між двома рядами пограбованіх жидівських хат. Дими і копоти заступають єму дорогу.

Як радо вернув би на зелені левади

свого рідного села. Взял би носу у руку і стинав би у пень — пахучу траву. В роботі зауважив біду. Ale жінчин голос зловісним скретом ляшить єму в ушах. „Потоплю, як песята!..

— Треба зайти до якої небудь хати і брати що годен.. Може до тої? Ні, до тамтої — он! Там красше. Там мабуть і нікого нема. Хата з двома комінами, небідна. Там щось конечно найду. Торкнув двері — розскочили ся, увійшов. „Як ти до чужої хати входит

повинні були знати, а іменно, що, повинні з власного почину робити, для осягнення раз заміреної цілі...

„Наша (т. є польська) інституція інформаційна в Парижі — читаємо дальше в загальній статті — не є хиба на се, щоби лиши виявлюванем нам сего, що й Французи говорять про нас з членості, ширити дальше у нас давні фантазії..“

„Instytucja ta chybia więc celu, jeżeli tylko w dalszym ciągu karmi nas tego rodząju na znanej kartuzji francuskiej niejak wyniszczonym wynurzeniami..“

„І замість бавити ся такими прямо безвартісними анкетами, інституція тата повинна — після політика з „Gazety wieczor-ної“ виключно, а витревало і послідовно інформувати опінію французам о Поляках!“

Та чи ради ті промовлять до розуму всепольського? — дуже сумніваємося.

Ми ж не в тій цілі над тим розписались а радше на се, щоби показати, до чого може довести політичне безголове у надмірно хоробливій фантазії своєї могучости і великості..

Крикливий і демонстраційний патріотизм якого-небудь роду він би й був самими „обходами“ і „анкетами“ до нічого не допровадить.

Заясніє мов огонь соломяний і потім й погасне. І наколи в неодних справах ми повинні би йти за приміром Поляків, та їх наслідувати — то в тім крикливім, пересаднім всепольським патріотизмі — сохрани Боже.

Бо їх щож Полякам напримір з того, що такий Іван Іванович кличе до них з „восторгом“: „Wy Polacy macie bardzo piękną, głowie klasyczną miłość ojczystą“ а заразом додає: „I gdyby wy tak kogo najeli do jej wykonania, to moglibyście, jak nic, zostać Japończykami Europy...“! (Диви: „Słowo polskie“ Nr. 362, st. 2.).

Що, повтаряю, всеполякам прийде... з крику і реклами?

Лиш невиспуша, правдива, реальна праця допровадить до ціли... крик, бліхtr, гумбуг і облуда зневечить й найкрасші пляни!

4-ка.

Допись з Самбірщини.

(Село Воятичі. — Лад в громаді. — Читальня. — Шпихлір. — Молочарня руска і польська. — Аматорський кружок.)

Віддалену девятирічну кільометрів на захід від Самбора, в просторій кітлині, по обох боках ріки Стривігора розкинулось село Воятичі.

На перший погляд нічим не ріжнить ся оно від наших сіл, коли однак увійдемо в єго

По одній лежала розвернена на ліжку обнажена жінка, по другій, мужчина в порозриваній одежі, облитий кровлю. Носом запорото землю, руками впивав ся в долівку. Цілій покрученій, і повигинаний в передсмертнім вусилку. Видно, боров ся до останка. В сояна шніві смієві кружляла безліч блискучих поропинок. Як би хто груду золота розвив і крізь вікно золоту муку до комнати сипав. За вікном шуміли якимсь сумним і дивним вітханем мarni, обсалені дереви, бреніли мушки і стрибали комахи. Здалека чути було завмираючий відгук гідкої вояцкої пісні. Михайло постояв, перехрестив ся і тихо зачинив двері.

— Втікати від того пекла як найдальше, втікати негайно, зараз. До села і до праці!

Заплющив очі і споткався, що крок на порозкиданіх по землі кріслах, столах, стільцах.

— Він ту не був. Се сму лише сніло ся в неспокійнім, голоднім сні.

Мав вийти на улицю, коли нараз здержало его якесь жалісне квілінє.

Мала, кількомісячна дитина сиділа між хламом із трісок і хлипала безсильно.

Побачивши чужого чоловіка, крикнула і втягнула до него, дрібні, залозені руки. Михайло зглянув, відвернув ся і пішов. „В село до праці, геть!“ Але в улиці завернув ся. Дитячий пильох спиняв єго ходу. Чіпав ся ніг і не давав іти. Завернув ся. Нахилив ся, обгорнув тута в якісі шматки і.., поволік ся в село.

середину і розглянемось близше в єго відносинах, то мимо волі якась розрада і утіха отримає нашу душу. В чим тому причина? На се відповідь коротка. На кождім майже кроці бачиться ся лад і порядок, панування громадянської думки і народної карності. Хати простої, чистеньки усміхаються ся веначе своїми віконницями, більша часть з них покрита черепицею, або бляхою. На горбку, в самій середині села писається величава, мурівана церква, якої могли позавидувати Воютичам неодин раз місто Побіч церкви, по другій стороні улиці, яку на памятку сегорічних столітніх роковин наименовано улицею Шашкевича, стоять хата, на котрій з далека видно вивіску з синьо-жовтим написом „Читальня Просвіти“, над вивіскою поміщене на блясі мальованій герб руський лев.

Дивна і вельми цікава се хата як задля свого зовнішнього вигляду, так і задачі, котру она в Воютичах сповняє. Коли дивиться на неї від улиці, робить враження якоїсь середньовічної кріпости, що здвигнулась на високім підмуріванию. В середині підмурівания видно сильні двері, а над ними вивіску з написом „Молочарня“.

Над молочарнею, що уміщена в підземелю, находит ся простора сали читальня, канцелярія управи, бібліотека, крамниця і магазин. На висоті першого поверху побудовано просторий спілковий шпихлір. Через сей послідний дім має вигляд швайцарської віллі. За довго було запускатися в подрібній опис молочарні і єї уладження. Коротко лише зазначимо, що після осуду краєвого Союза молочарського в Стрию в се одна з найперших спілок молочарських в краю. Заосмітрана у всій найновіші машини, переробляє при помочі пари денною окolo 500 літрів молока, а побіч сього удержує дві філії сметанкові в поблизу селах Викотах і Лютовисках. Єсли не те, що місцевий польський парох, ксьонда Добровольський, котому не сподобалось се, що Русини в своїх хаті завели свій порядок, заложив для своїх, а згідно для себе конкурентійну молочарню, то скількість денної витворчості масла була би оного більша.

І в тім згляді ми позволимо собі на маленьке питання під адресою Високого Відділу краєвого у Львові, під котрого патронатом стоять молочарські спілки, чи єсть се в інтересі обох народів поселенів в краю, щоби оден другому при помочі найвищої красвої магістратури, котра повинна стояти на основі безглядної справедливості, робив брудну-жідівську конкуренцію на полі економічного розвитку? Чи вільно марнувати гріш публичний, який у Східній Галичині в переважній частині на покрите потреби краю складають Русини, на засновувані і удержувані таких інституцій, котрі самі собою нічим не причиняють ся до піднесення загального добробуту, а проти природний і справедливий стан річи випачують і через се стають найбільшими ворогами згідного життя обох народів. Чи молочарська спілка заснована в Воютичах з рамени Краєвого Відділу сповняє свою задачу і чи не заснована на те, щоби з одної сторони догоditи амбіції злобної одиниці, а з другої, щоби паралізувати економічний розвиток воютицьких Русинів, котрі постановили власними силами прямувати до здійснення своїх народних домагань. На сі питання Русини села Воютичі домагаються ся рішучої і недвоязначної відповіді.

Річию ствердженою єсть, що Поляки, котрі в Воютичах займають чисельно одну четвертину цілого населення, не хотіли відлучатися від Русинів і коли Русини заснували свою спілку, хотіли також вступити до неї як члени.

І було би все лишилось в порядку і в згоді, наколи не кс. Добровольський, котому гонор нагородowy не позволив на економічім навіть поліїти рука в руку з рускою більшістю. Він постарав ся в Патронаті о засновані „polsciej“ молочарні, очевидно на се, щоби сам мав місце збути на своє молоко, бож він єсть головним доставцем молока, коли селяни Поляки або зовсім, або лише в дрібній частині користають з добродійства спілки. При невеликій дальше скількості молока і при незвичайній дорожній адміністрації і конкурентійних цінах за товщі, молочарня кс. Добровольського мусить вказати замість доходу недобір, котрий очевидно мусить бути покритий, лише не знати, чиїми грішми. Переирахував ся кс. Добровольський, коли думав,

що засновуючи свою молочарню, запропонує руску.

Нам зовсім не дивно, що кс. Добровольський старається тепер о іншу парохію, бо сам бачить, що загорілість, котра за далеко єго понесла, відобрала єму прихильність між народом, а через те сильно захитала єго погану яко морального провідника своїх парохін, котрі від непамятних часів зажили ся в Русинів мимо дуже енергічної протируської агітації і живуть майже в приятельських відносинах з послідніми. На похвалу воютицьких Русинів треба се прилюдно визначити, що крім 3 чи 4 Русинів хрунів (де їх нема!) загал руского населення відносить ся зовсім рівнодушно до польської молочарні. Не помагають ані намови кс. Добровольського, ані клевети, будьто би в руській молочарні люді ошкували, ані навіть лучша платня за товщі. Русини носять молоко до своєї молочарні і вдоволяють ся меншим зиском, зрадниками не хочуть бути.

Мимо сего однак трудне є положене воютицьких Русинів і лише правдизо молодечій енергії місцевого душпастиря 76-літного старця, належить приписати се, що Воютичі в так прикрайніх відносинах місцевих випереджують на дорозі економічного і просвітітного розвитку інші села самбірського повіту, бло то головно заходами побудовано висше описаній дім читальняний, засновано торгову спілку системи Рочдель, відтак молочарню, а в послідніх часах і касу позичкову. Очевидно, що праця в тих всіх інституціях єсть вельми тяжка, так, що хвильми руки самі опадають і бере человека знохота, але як раз в тих хвильах зневіри і пригноблення духа приклад і одушевлене провідника мусить підбадьорити знохоченіх, а притім наглядна Божа поміч не дозволить хоч як сильним ворогам зневічати з Богом почате діло. Найлучшим доказом сего єсть білянсь товариства, зладженій урядником краєвого Союза ревізійного, ко трий виказав оборот грошевий в сумі 94.984 корон за протяг несповна півтора року, бо від 15. серпня 1910. р. до 31. грудня 1911. р. Не дастє ся заперечити, що гарний сей успіх фінансовий єсть також заслугою самої Дирекції спілки, в котрої склад входять п. Стефан Бєгус як справник, Михайліо Піхо як князьоводець і Михайліо Пріпіс як касир. З названих господарів п. Бєгус дав великі докази прямо посвяти для діла, поминаюмо вже те, що працю в спілці виконувала згадана Дирекція в першім році зовсім безкористно. Взагалі спілка в Воютичах може послужити за вір точного і сумлінного веденя інтересів а працюючи серед вельми тяжких обставин, вироблює в народі довіру в свої сили власні, національну карність і здорове зрозумінє громадянської думки.

Не дивно отже, що самбірські радикали в купі з москвичами не раз і не два пробували на се село закинути свої сіти, бо то мовляв і одні і другі незвичайно ласі на чужу працю, котрі овочами раді хвалитися перед сівітом горлаючи: „Ось то ми лише працюємо над народом і для народу, а попи лише з него шкуру лупять.“ Тим непрощеним опікунам Воютичами недвоязначно дали зрозуміти, що без них обійтися ся. Згадати ще належить, що при читальні дуже гарно розвивається аматорський кружок і майже що місяця дає вистави, з котрих чистий дохід признала управа на закупно інструментів для оркестри, що числив 25 членів. Одним словом праця аж кипить і нам не оставає нічого іншого, як заохотити Воютичан до тим пильнішої роботи, чим більші перепони кидаюти їм під ноги. Згідно, рука в руку, без спорів і колотеч, маючи раз у раз перед очима великий наш ідеал, свободної України, боріть ся а поборете, бо вам Бог помогає! Не зважаючи на хвилеві труднощі, працюють і щадть, бо лиши при помочі тих двох середників народи доходить до майна і добробуту.

Вандрівний.

Просимо домагати ся „Руслан“ по всіх реставраціях, каварніах, торговлях і придвидувати нам нових передплатників в кругах своїх знакомих.

Політичний огляд.

Заграниця.

Положене в Туреччині. Бувшого міністра внутрішніх справ Талат бея арештовано в Демотіці. Вигляди внутрішнього мира в Туреч-

чині значно поправили ся. Вплівові купці в Солуні і Царгороді і інші приятелі бувшої партії молодотурецького комітету працюють над порозумінem між правителством і комітетом. Після інформацій з молодотурецьких кругів, комітет не постановив ще ніякого рішення в справі акції із розязання палати і розписання нових виборів. Наради в сій справі мають бути переведені в Солуні. Одинокий в вихідчих ще органів молодотурецького кабінету скликані парламенту до Солуна і затворені побічного правителства.

З Царгородом доносять, що між молодотурецьким комітетом а правителством ведуться переговори. Імовірно молодотурка відповідь ся ролю опозиційного сторонництва в новій палаті послів.

Воєнні демонстрації в Болгарії. З причини подій в Кочані (різня християн магометанською товорою) відбулося вчера в Софії величезне віче, в якім взяло участь 30.000 людей, корпорації і товариства зі своїми прaporами. Склепи були зачинені. Бесідники енергічно визвали правительство, що рішало македонське питання в дорозі війни. В резолюції візвано правительство, що зробило все в цілі висвобождения Македонії і адріянопольського вільяту в під турецького ярма.

Поєнкаре в Петербурзі. По онодішнім обіді в честь Поєнкара конферуває Поєнкаре з Коковцевом до год. 1. вночі. Ніхто інший при сїї нараді не був присутній. Поєнкаре приняв вчера японського амбасадора. У французького амбасаді відбувся в честь Поєнкара обід на 36 учасників, між ними Коковцева, Сазонова, міністра маринарки і т. д. О год. 11. вчера відійшов Поєнкаре до Москви.</

скимъ в Галичинѣ, що за „русскую идею“ палучають і на „мазепинцев“ доносять в Росію. І всіх тих епітетів удостоїться ми за те, що вказали на „пособія“, які одержують московійські бурсы від „матушкі“, що й сам „Галичанинъ“ потвердив, коли написав, що „никто не скрывається съ тѣмъ, что сознательная русская едицца считаютъ своимъ долгомъ приходить въ помощь русскимъ воспитательнымъ заведеніямъ“ (ч. 173). І хитрій в бісі старий грішник, коли аргументує, що Поляки дістають жертви від Поляків з поза монархії, що „Наук тов. ім. Шевченка“ основане за рублі, прислані від Українців, отже тим самим вільно й „закордоннимъ русскимъ“ приходить з матеріальною помочкою „русскимъ братямъ въ Галичинѣ“. Ну, чому би ні? Тільки біда в тім, що тут навіть не „руssкіи братъя“, а хтось висший шле „деньги“ на купно совісти „истинно-руssкіхъ“ на деморалізацію нашої молодежі, коли посол-трудовик, Булат поставив публично в петербурзькій думі запит до президента, де в рахунки з чотириста тисяч рублів, післаніх на ширене православ'я в Галичинѣ? Впрочому, чому би „Галичанинъ“ не мав ставати в обороні рублів, коли покійний редактор зробив на них такий „великальний“ інтерес, бо і сам жив і потомству пів мільйона корон „наличими“ і в камениці лішив. „Какъ же, харашо, да-с!“ А що всякі „Аделі Каровські“, Мончаловські etc. ховалися в редакції „Галичанина“, тож він вивітрив навіть, що ми дістали інформації (risum teneatis).. з поліції.. Замітне, що „Прикарпатська Русь“ поки що мовчить. Она придумує над „крішками“ епітетами з уличного словаря, бо ті що подав „Галичанинъ“ в її очах за слабі.. Заходить лише питане, в якій цілі поборюють себе два „руssкіи“ органи, коли цілі і дороги в них однакові?...

— Намісник др. Бобжинський вернув вчера в ночі до Львова.

— **Рускі читальні на Угорщині.** Будапештенська „Неділя“ доносить, що епарх. капітула в Пряшеві одобрила статут „Народної Читальні“ в Свидниці. Сю читальню заложив рік тому місцевий учитель Поливка і давів єї до гарного розвитку. Селяни сходяться численно що неділі і съвта до читальні, яка міститься в школі. Тепер по затвердженю статута мається розвести агітацію за закладанням таких читальни по всій Угорській Русі. Статут „Народної Читальні“ в Свидниці короткий і простий по ділений на три часті. У першій часті говориться про ціль читальні. Цілю читальні в продовжувати науку дітей, що скінчили народну школу та обучати старших на основах тверезості, побожності, пошани закону і близького. Читальня має відтягнуту наряді від коршми і приєднати її до просвітви. Членом читальні може стати той, хто скінчив народну школу і кождий чесний і тверезий Русин коли єго прийме виділ. Виділ складається з предсідника, котрим має бути місцевий съвіщеник, заступника предсідника і бібліотекара яким має бути старший учитель в селі, дальше вибравших загальними зборами: касиера і 4 виділових (повірених) 2 жонатих, а двох молодіжів. Обовязком виділу буде старати ся о додержанні бібліотеки, поширенні візначення книжок між членів та освідомленні своїх членів в читальні, читанем книжок, часописів, просвітними бесідами і розговорами. В читальні не вільно пiti алькохолів. Вписове виносило 40 с, членська вкладка тижнево 4 с. Коли власний макет читальні дійде до суми 200 К, тоді належить при читальні заложити гospодарський кружок, а цілу сю квоту привезти на цілі піднесення добробуту, мудрої управи і поліпшення господарства. — Як бачимо, статут уложеній дуже розумно і дай Бог, щоби Угорську Русь вкрили сі читальні та відродили єї з темноти і упадку.

— **В справі руско-польської угоди** доносять з Відня, що з поміж всіх вістей, які появляються останніми часами про єю угоду, про ціарське письмо і т. п. найактуальніше значіння має факт, який подається вчераши віденські днівники. Доносять іменно, що угодовим переговорам має проводити спільній міністер др. Білінський. Основою до сего твердження має бути се, що оноді др. Білінський відбув з бар. Васильком в Ішлю 2-годинну конференцію, почім лос. Василько був на обіді у д-ра Білінського. О скільки сі чутки правдиві, покаже найближша будучина.

— **Заговір на царя і його родину.** З Відня доносять: Нинішні днівники приносять сензаційну вістку з Лондона, про викрите революцій-

ного заговору на воєннім кораблі „Іван Золотоустий“ в Севастополі. Мали там арештувати 16 моряків. Наміряли они напасті на яхту „Стандарт“, котрій віз царя і його родину. Царя мали приневолити до уступлення з престола, або до приречения заведення в Росії дійсної конституції а царська родина дісталася би до неволі. Напад сей мав бути знаком для балтійської флоти, офіцери були би арештовані а рівночасно уряджено би приступ до Кронштадту і Петербурга. Наколи би не викрили сего заговора, наслідки его мали бути омного страшніші, чим памятна різня на „Потемкін“ в 1905 р.

— **Шкарлатина у Львові.** Минулого тижня захорувало у Львові 26 осіб, з поза Львова прибуло 2 хори. Помер один хорий зі Львова і оден чужий. В попереднім тижні прибуло хори 25, померло 4.

— **Ватикан в непорозумінні з російським правительством.** До „Русского Слова“ доносять з Риму: Російське правительство зложило у Ватикані меморіал, в якім католицькому духовенству в російській державі зроблено заявку змагаючоїся пропаганди навернення на католицизм майже пів мільйона православних і підтримки польському воюючому живлув. Меморіал доказує, що толерантний указ не дас зовсім католицьким місіонарам права навертання. Ватикан зі звоеї сторони обстас при тім, що пропаганда католицького духовенства законно в зовсім узасаднена. Місия Нелідова для поєднення покінчила ся мабуть цілковитим неповодженем. В ватиканських кругах говорять про можливість зірвання дипломатичних взаємин з Росією.

— **Поляки вчути галицьких „Rosian“ російської мови!** Съми дніами прислано до редакції „Прикарпатської Руси“, одно число єї видання з слідуючою заміткою: „Polacy we Lwowie pozwolili sobie poprawic waszą kępskę ruszczyzne nie czytając dalej“. I дійсно в кількох реченях вказано галицьким москаліям (редакторам до того!) богато похибок: мобілізується (місто: мобілізується), этой (місто: етой), осмѣять (місто: осмѣївывать) і т. д. Показалося при тім, що галицькі Москалі лішне знають тонкості польської (!) мови, чим російської, бо наводачи сей бичуючий їх курів, звертають увагу адресантів на похибку, яку зробили, пишучи „kepskę“ місто „kepską“.

— **Нагорода за викрите паліїв.** Громада Вербіця коло Угнова назначила 800 К сему, хто вислідить і придергить злочинця, котрій протягом двох місяців, т. є липця і серпня, підложив пять разів огонь, останнім разом дня 31 липця, 1. і 5. серпня с. р., коли то пішло з димом 42 господарських загород і лише завдяки енергічній ратунковій акції місцевої пожарної сторожі і мешканців не пішло з димом ціле село. Супроти сего всі мешканці нічують під голим небом, побоюючи ся о своє життє, а зібране збіже стоїть в полі, бо кождий боїть ся везти єго до дому. На просльбу громади вислало староство в Раві 15 жандармів, зле сі після 1-дневного побуту відішли не вислідивши нічого. Підозріне паде, що торговці жиди зза кордону, які мають там склади дерева, наслали палія, щоби відтак більше вторгувати за дерево.

— **Смерть від укусення мухи.** Дня 6. с. м. помер в Сяніці гімн. ученик С. Худко в наслідок закаження крові, викликаного, укусенням мухи. Худко ловив в Сяніці недалеко місці різані риби і тоді укусила єго муха в чоловікі над самим оком. Око, а небавом і ціле лицце, набріло, а заки приклікано лікаря, наступило загальнє закажене крові, яке унеможливило всякий ратунок і спричинило небавом смерть хлопця.

— **Жертва Буга.** Дня 7. с. м. утонув у ріці Бузі в Камінці струм. 18-літній хлопець Евген Крупницький, ученик торговельної школи, котрій купав ся в сей спосіб, що учінів ся човна, яким пили два брати Евгена і син по-даткового управителя, А. Шайнера і в сей спосіб плив при помочі човна по ріці, бо сам не умів пливати. Нечайно на глибині пустився з незвісної причини човна і пішов під водою. Єго тіло найдено аж по кількох годинах, так, що о приверненю житя не було вже й мови.

— **Огонь.** В Лелехівці, городецького повіту вибух в ночі з 7. на 8. с. м. на двірській обшарі грізний пожар і знищив три великі будинки з цілим сегорічним збором. Причина пожару незвісна.

— **Убиті громом.** В селі Лази, ярославського повіту убив сими дніами грім тамошні селяни, 27-літній П. Веркунову,

на полі в Стрілках убив грім двох 17-літніх хлопців Й. Коцка і Ст. Піхоцкого, що пасли худобу і покалічiv в тій самій місцевості ковалі Карпінського і його сина. Обох останніх удало ся уратувати.

— **Загадочна смерть.** В селі Кутисках, тов- мацького повіта, найдено оноді в Дністрі тіло селянки П. Стефанової. Догадують ся, що С. сповнила самоубийство.

— **Цікава знахідка.** При роботі над поглибланем херсонського порту найдено на дні порту запорожську збрюю — шаблю й спису. Шабля тонка, з дуже доброї криці, в важким оловянним держалном, окрашеним орнаментами XVII і XVIII віків. Хрестовина шаблі зроблена в виді драконів. Колиб не землечерпалка, шабля й досі лежала на дні Дніпра, біля входу в Кошову.

— **Нова російська поезіка у Франції.** З Парижа доносять: В тутешніх фінансових кругах мимо півурядових і урядових заперечень удержує ся пересвідчене, що Росія в найближші будучині затягне у Франції велику поезічку, іменно в сумі 2 мільйордів франків. Справа поезічки буде одним з головних предметів конференції Поненарого з Коковцевом. Тутешні круги вказують на важкий момент що потверджує ті відгадки. Іменно Коковцев в розмові з французькими диплomaticіями підчеркнув особливо економічний розвій Росії. Впрочому і при попередніх поезічках все до останньої хвилі держано цілу справу в тайні.

— **Пожар ліса.** В Пишниці, пов. Ніско, вгорі сими дніами 9 моргів ліса; причиною пожару мало бути необережне поведене з огнем.

— **Новий замах в Ченстохові.** З відтам доносять, що вчера вечером на ул. Новий застrelено урядника магістрату Курака, котрій був давніші канцелярійним урядником поліцмайстра. Поліція урядила велику облаву. Убийця досі не вислідженено.

— **13-літній хлопець засуджений на смерть** З Парижа доносять: Карний суд департаменту Секвані засудив на смерть 13-літнього хлопця за убите тітки.

— **Нова копальняна катастрофа.** З Дортмунду доносять: Вчера о год. 9:30 рано в копальні „Kaisertuhl“, що належить до фабрики селіза і стали „Höchst“, наступила в наслідок вибуху газів і усунене землі катастрофа. Дев'ять робітників згинуло на місці, трех інших, тяжко покалічених померло небавом. Кількох находяться ще під розвалинами. Відбуті тіла були зовсім спалені.

— **Жертви готівкою** не звільняють нікого від обовязку ждання купонів Р. Т. П. і уживання товарів з маркою Р. Т. П.

— **Небувалий гонорар.** Як доносять американські часописи, Карузо підписав тепер договір з дирекцією опери в Буенос Айрес, зово вважуючи ся співати на 12 представлениях. За кождий вечір одержить Карузо 28.000 марок. Також плати ще ніколи ні оден співак не погирав.

— **Слідами Васильського.** До канцелярії но-тарі Маєра в Грибалові закрали ся онодішної ночі злодії, а вивертівши в вертгаймівській касі велику діру, забрали з неї готівку більше 7000 чисел. Д. Іванов дає короткий огляд по таких відділах: 1) документа до гетьмана Розумовського, 2) справи військового урядовання, 3) цивільні справи, 4) уголовні, 5) справи фінансового урядовання, 6) адміністраційні, 7) справи відносин суспільних верств. По всіх відділах червоною ниткою проходить один провідний мотив — не автора, а самих справ — занепад народу й краю, користливі інтереси старшини, пригноблені й руйновані простого народу, безконечні жалоби, втікачка, грабіж.

— **На Україні** в сей час живло ся не легко: багато справ про „б'яглих“ малороссиян, про надмірні побори натуоро і трошима, про руїннуючою повільницину (поставка у військо воїлів), про постої і насильства військових чинів, про скуповування і грабіж поміщиками козачих земель, про часті мандрівки в проханнями до Петербурга, про голодування, пожежи і т. п.

На всю Україну була тільки одна сикавка, та

ї то придбана Розумовським для свого дому.

— **Картина І. Є. Рєпіна.** Нова картина І. Рєпіна з життя запорожців „Чорноморська вольниця“ особливого успіху на передвижній виставці не мала. Сам артист-маляр пояснює се- тим, що картина ще не була як слід оброблена і він її виставив тільки зважаючи на прохання товарішів; окрім того виставочні салі не дають потрібної сили освітлення. Тепер І. Рєпін значно переробив картину і постаті запорожців, збруя і одяг виразніші й красні.

— **Л. Рибалка** умістив в липецькій кінозорналі ческих марксистів „Akademie“ статю під заголовком: „Narodni obrozeni ukrajinského národa a ukrajinska socialni demokracie v Rusku“. (Національні відродини українського народу і українська с.-демократія в Росії). Автор дає історичний начерк українського руку і робить порівняння з національними відродинами Чехів і встановлює спільні точки завдання ческого і українського робітництва.

на науку інших муз. інструментів, подбас- товариство про учителів до того. Всікі близ- ші інформації подасть директор Муз. Інститута др. Ст. Людкевич, Львів, Ринок 24. І. п.

Посмертні + оповідки.

російській державі. Найбільше довгів мав Москва, котра затянула позичок на 117 міл. рублів. По Москві наступав Петербург, Варшава, Баку, Одеса, Рига, Кайв, Катеринослав, Астрахань і т. д. Облігаційні позички міста Астрахань виносять лише 6·2 міл. рублів. Довги названих 9 міст виносять разом 359 міл. рублів, а довги всіх міст в рос. державі в титулі облігаційних позичок виносять 413 міл. рублів. Богато міст не затягало доси облігаційних позичок.

— **Банки в старині Вавилоні.** Доси удержувалося ся тверджене, що інституцію банків видумали Італійці в VII. віці. — Недавно однак берлінський професор Гільпрехт, під час археологічних пошукувань в Азії, найшов в съявінні Баала в Ніппур архівал двох банківських заведень в стариннім Вавилоні під фірмою: Егіб і Син і Мурашу і Син. Розуміється, що ті архіви навіть не подібні до винішніх бюрових уряджень. Записки роблено на глиняних табличках, а як підписів уживано печаток, або відтиску нікти великого пальця. Видно з сего, що спосіб ідентифікації при помочі відтиску пальців не є новий. Названі фірми занималися також виміною грошей; в позичках робили великих інтересів, бо позичали на 20 прц.

— **Біда від богацтва.** Один з американських міліонерів, Мартен, написав цікаву книжку про богацтво, що містить виводи автора на основі личних помічень. Велике богацтво рідко коли ѹде рука в руку зі щастем. Звичайні смертники поза блеском життя міліонерів не бачать їх глубокої душевної трагедії. Серед широкої прилюдності поширило думку, що на сей, доступний лише для вибраних судьби висоті вічно царствує сънятливий празник і що богачі почують якесь особливше вдоволене, близке до щастя олімпійських богів. Після заяві міліонера Мартена, головним прокляттям життя міліонерів є неймовірне скучання, від якого они нігде не находять оборони. Звідси походить — напружена погоня за новими враженнями, що часто приймають карикатурні види.

Теперішніх міліонерів вже не вдоволяють звичайні обіди, навіть з найдобірнішими стравами і напитками. Самий вид довгих столів, покритих білою скатертю, прибрахніх в прегарні цвіти, навівся на них непобориму звіту. От приміром один з міліонерів спропонує гостям на розкішний празник, зовсім оригінальний в своєму роді. Величезний стіл, в буквальнім зміслі слова, гне ся під тягаром срібної і золотої посудини. Кругом него сидять гости на конях, убрани в пестрі строї; на копітах конів красуються маленькі шовкові мережані пантонфи. Стоячі коні нетерпеливо поводяться, а величезна комната наповнюється веселим іржанем. Гости, схиляючись з сідел до стола, маленькими "haust-amis" п'ють шампанську і ведуть приятельську бесіду. Але попробуй, винахідливий господар, ще раз устроїти такий "обід", то всі ті блохи радостю життя лица помрачуться виразом смертного скучання.

Другий обід — в цілому американським дусі. Величезна ідалня прикрашена дивними творами штуки. В чотирох є єуглах буть сріблисті струї водограйів. В середині комната стоять простий сосновий стіл, заставленій не-смачними стравами. Місто дорогих родів вина, витакують гости зливками пива в глиняніх, звичайних збанках. За столом сидять якісь обірванці, одягнені в подерте лахміті, в заболочених і дірливих чоботах, які давно вже ввалилися по сміттю. Они утирають рот старицями, пожовкливими вже часописами і з цілої душі радіють сею інсценізацією комедію нужди, що хоч на хвилинку визволила їх з підгнечутого кумира богатства.

Книга Мартена цілим рядом фактів, взятих з живої дійсності, відкідуз традиційні погляди про щасливе життя міліонерів і часами будуть співчути до тих "непасливих щасливців", які не мають (?) до чого стриміти і нічим (?) заповнити пустоту свого існування.

Не богатство, а чеснота дає щастя і веде до Бога.

Телеграми

з дня 14. серпня.

Ішль (ТКБ). Цісар був вчора по полуничні на ловах, під час чого надійшла буря в роді оркану зі зливовою. Монах мимо бурі лишився на становищі.

Париж (ТКБ). Вчера недалеко Александриї прибережано румунський корабель "Імператор Train" а на його помості пізвано трех турецких офіцерів, іменно 2 майорів і 1 поручника. Забрано їх як воєнних полонників до неволі. Коло Александриї сконфіковано та-ж турецкий корабель, що йшов з Александриї.

Рим (ТКБ). Вчера помер ту найвизначніший нині французький композитор Юлій Массенет.

Лондон. (ТКБ). Коло Ляркіль упав з висоти 300 метрів якийсь летун незвісного на-звища і погиб на місці.

Петербург. (Пет. Аг.). З Ташкента доносять, що вчера зачала ся там розправа о забуреві в таборі саперів. Обжаловані в 228 підофіцерів.

Будапешт. (ТКБ). Особовий поїзд з Таркан-наса наїхав на стації Ракс на товаровий поїзд і вискочив з шин. Останні вози товарового поїзда розторощені; 7 до 8 осіб в тяжко покаліченіх.

Господарські, промислові і торговельні вісті.

Комунікат Краєвого Союза для збути худоби з торгу у Львові дnia 9. серпня 1912.

На нинішній торг візгнано: Волів 14 штук, бугаїв 11, коров 143, яловника 95, телят 258, безрогі 131: разом 652 штук.

Плачено за метричний сотнар живої ваги т. є за 100 кг.: за худі волів 100 до 106 К, за бугаїв 88 до 101, за корови на зарів 70 до 90, за яловника 80 до 100, за телята 96 до 120, за безрогі 114 до 132 К.

Комунікат Краєвого Союза для збути худоби з торгу на рогату худобу у Відні, дnia 13. серпня 1912.

Загальний згін виносив 15.67 штук. Ціни: Безроги галицькі, молоді, легкі, Прима 112 до 140 К, тяжкі і товсті Прима 148, до 148, стари і вибраковані 96 до 112 К.

Тенденція: Згін сего торгу 1.563 штук. Ціни поправилися, молоді і легкі безроги платять о 4-6 сот., стари і вибраковані 4-8 сот. більше як в попередній тижні.

Тижневий звіт

Торговельної і промислової палати про ціни збіжка і продуктів у Львові

від 1. до 11. серпня 1912.

за 50 кг.

Пшениця	10.00—10·40	К
Жито	8·30—8·70	К
Ячмінь броварняний	8·50—9·00	К
Ячмінь на пашу	0·00—0·00	К
Овес	9·20—9·50	К
Кукурудза	0·00—0·00	К
Гречка	0·00—0·00	К
Горох до вареня	12·00—14·00	К
Горох на пашу	0·00—0·00	К
Бобик	8·50—9·00	К
Конюшина червона	70·00—80·00	К
Конюшина біла	9·6—11·5	К
Конюшина шведська	0·00—0·00	К
Тимотка	0·00—0·00	К
Ріпак зимовий	15·60—16·25	К
Насінє коноплі	0·00—0·00	К
Хміль старий	100—125	К
Хміль новий	150—175	К

— **Товариство учителів висших шкіл "Учительска Громада"** в Коломиї отирає з днем 1. вересня с. р. I. класу приватної класичної гімназії для панночок. Вписи 2. вересня в привательські семінарії ул. Міцкевича ч. б. Вступний іспит відбудеться 3. вересня, опісля розпочнеся правильна наука. При вписі треба предложить метрику і школе съвідоцтво, коли ученица ходила до школи. Оплату за науку означаться пізніше. В сій гімназії вчити муть виключно професори з повною кваліфікацією, щоби ся школа могла як найскорше одержати право прилюдності. Приміщені можуть знайти панночки по домах інтер'єрів руских родин в Коломиї, в "Дівочій бурсі" тов. "Руских Жінок" евентуально в "Інституті руск. педагог. товариства для дівчат".

Накладом Piusvereinу з'явилися гарно виконані ілюстровані переписні листки з малюнками артиста-маліяра Асмана, які представляють найбільше займаючі сцени з другої турецкої облоги Відня.

Сі листки висилає

Kanzlei des Piusvereines,
Wien, I. Bäckerstrasse 9.

по 1 К 60 с за серию (20 листків) разом з поштовою оплатою. Поодинокий листок коштує 10 сot. Замовлення належить висилати на висше згадану адресу.

Брошуру:

Йосиф II. чи Ян Казимир?
(з нагоди съвітковання міномої 250-літньої річниці естеванія Львівського Університету).

можна набути в Адміністрації "Руслана" і в книгарії Наук. Тов. ім. Шевченка у Львові по 30 сot. за примірник.

Рух зелізничних поїздів

обовязуючий з днем 1. мая 1912 р. після часу середно-европейського.

Замітка. Поїзди поспішні означенні груби м друком. Години вічні від 600 рано означенні підчеркнені числом мінютових.

Вігіз зі Львова

з головного двірця:

Do Krakova: 12·35, 3·40, 8·22, 8·35, 2·45, 3·45*, 5·46†, 6·05, 7·00, 7·30, 11·10.

*) до Ряшева, §) від 15/5 до 30/9 включно що дня, †) до Мишані.

Do Pidvolochysk: 6·10, 10·35, 8·216, 2·27, 2·50†, 8·40, 11·13.

†) до Красного, §) від 15/5 до 30/9 включно що дня.

Do Chernovets: 2·50, 6·10, 9·15, 9·37, 2·25, 3·05*, 6·28†, 7·58*, 11·00.

*) до Stanislavova, †) до Коломиї, *) до Ходорова кожого попереднього дня перед неділею і съвяті.

Do Stryia: 6·00, 7·30, 10·02 §), 1·45, 6·50, 11·25.

§) від 16/6 до 8/9 включно лише в неділю і рим.-кат съвята.

Do Sambora: 6·58, 9·05, 3·50, 10·56.

Do Sokala: 7·35, 2·21, 8·00, 11·35*.

*) до Ravi рускої (лише в неділю).

Do Jaworowa: 8·40, 5·45.

Do Pidgascz: 5·55, 4·53.

Do Stojanowa: 7·55, 5·20.

з головного двірця "Львів-Підвамче":

Do Pidvolochysk: 6·25, 10·55, 2·29*, 2·42, 3·07†, 9·01, 11·30.

†) до Красного, *) від 15/5 до 30/9 включно що дня.

Do Pidgascz: 6·09, 1·21*, 5·15, 10·40 §).

*) лише до Vinnick. §) до Vinnick лише в суботу і неділю.

Do Stojanowa: 8·12, 5·38.

з головного двірця "Львів-Личаків":

Do Pidgascz: 6·28, 1·40*, 5·36, 10·59 §).

*) лише до Vinnick. §) до Vinnick лише в суботу і неділю.

Poїзд поспішний зі Львова до Pidvolochysk від'їздить о год. 2 мін. 1